

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

ချစ်သူသူ့ဆီ

[၁]

"ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ်"

မမျှော်လင့်ဘဲ အင်းခွေးကြီးတစ်ကောင်နှင့် ဘွားခနဲပြိုင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရချိန်တွင် တန်ဒြာ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ ။

"ဘုရား...ဘုရား"

ဘုရားမှ တစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ မရှိသောဘဝဖြစ်၍ တန်ဒြာမျက်လုံးစုံ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

"ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ်"

ဟောင်သာ ဟောင်သည် ၊ မကိုက်တတ်ဘူး ထင်ပါသည်။ ။ အနားတွင် ရှိနေသော ထိုးဝါးနှင့် ရိုက်ရန်လည်း တန်ဒြာစိတ်ကူးထဲတွင် မရှိပါ။ ခွေးသည် အပြစ်မရှိ။ သူ့သခင်ပစ္စည်းတွေကို သူ ဝတ္တရားအရ စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မိမိသာ ပိုင်ရှင်ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် နေသူဖြစ်သည်။ ။

"ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ်၊ ငါ နင့်သခင်ပစ္စည်းတွေကို ခိုးမလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့မှာ နေစရာမရှိလို့ ခဏလေး နေပါရစေနော်၊ ဘာပစ္စည်းမှ မတို့ ပါဘူးနော်... လိမ္မာပါတယ်"

ခွေးကြီးက နားလည်သည် နားမလည်သည် အပထား၊ တန်ဒြာက တီးတိုးဖြေရှင်းချက် ထုတ်လိုက်သည်။ ။ များ သောအားဖြင့် ခွေးသည် လူစကား နားလည်တတ်သည်။ ။

"ဝုတ် .. ဝုတ်"

ခွေးကြီးဟောင်သံ အနည်းငယ် တိုးသွားသည် ။ အမီးအနည်းငယ် ခါစပြု လာလေပြီ။ တန်ခွာ သက်ပြင်းချပြီး...

"တကယ်ပါနော်... ငါနင့်ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေလည်း မယူပါဘူး၊ ခဏလေး ခိုအောင်းနေရုံပါ။ ငါ့မှာ ရန်သူတွေ ပိုင်းနေလို့ ပါနော်...နော်၊ ငါ ခဏလေး ပုန်းနေမယ်၊ နင့်သခင် လာလည်း သတင်းမပေးလိုက်ပါနဲ့ ဦးနော်.."

ခွေးကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး စကားပြောရသည့် ဘဝကို တန်ခွာ ရောက်နေပြီ။ ပိုင်ရှင်မသိ အောင် ပိုင်နက်ကျူးလွန်မိနေပြီကိုး။

"အိ ..အိ ..အိ"

တော်သေးသည် ။ ဤခွေးသည် လူစကား နားလည်ဟန်တူသည် ။ တန်ခွာ၏ စကားကို နားလည်ဟန်နှင့် တန်ခွာရှေ့တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လေပြီ။

"အာ..နင်က တော်တယ်၊ လူစကား နားလည်တယ်နော်၊ ငါ ဒုက္ခရောက်လာလို့ ပါ၊ နင်မကယ်ရင် ငါသေဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ခုမှ ပဲ သတိရတယ်၊ သကြားလုံး စားဦး"

စလင်းဘက်အိတ်ကြီးထဲမှ ဘာလီသကြားလုံး နှိုက်ကာ တစ်လုံးဖြေကျွေးလိုက်သည် ။ ခွေးကြီးကား ရုတ်ရက် မစားသေး။ နမ်းကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ တန်ခွာကို လှမ်းကြည့်သည် ။ တန်ခွာ တဒင်္ဂ အရာရာကို မေ့ပျောက်သွားသည် ။

"အံ့မယ်.. နင်က ငါ့ကို မယုံလို့ လား၊ အဆိပ်ခတ်ထားမှာ စိုးလို့ လား၊ နေ.. ဒါဆိုရင် ငါအရင်စားပြမယ်"

တန်ဒြာ ဘာလီသကြားလုံး ထပ်ဖြေကာ ငုံ့ပြပြီးမှ ခွေးကြီးကို ချကျွေးလိုက်သည်။ ။

"ရှေ့... နင့်ကို ငါက ဘာကိစ္စ အဆိပ်ခတ်ရမှာ လဲ၊ နေခွင့်ပေးတာ တောင် ကျေးဇူး တင်လှပြီ"

ထိုအခါကျမှ ခွေးကြီးက စိတ်ချလက်ချ စားတော်မူလေသည်။ ။ တန်ဒြာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"ကြီးကျယ်လိုက်တာ...နင် တော်တော်လူလည်ကျတာ၊ အဲလေ... ခွေးလည်ကျတာပဲ"

တန်ဒြာချပေးသော ဘာလီသကြားလုံး နှစ်လုံးသုံးလုံးမျှကို စားသည်။ ။ တန်ဒြာက ခွေးကြီး လည်ဆံမွေးလေးများကို အသာပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။ ။

ခွေးသည် ယဉ်ပါးလွယ်သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ။ တန်ဒြာအပေါ် နားလည်လက်ခံသွားသည်။ ။ တန်ဒြာဘေးတွင် ဝပ်တွားလာသည်။ ။

"နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘော်ဒါဖြစ်သွားပြီနော်၊ ငါအိပ်ချင်တယ်ဟာ၊ ငါ ခဏအိပ်လိုက်မယ်နော်၊ နင့် သခင် လာရင် ငါ့ကို ကူပြောပေးဦးနော်"

တန်ဒြာက ပြောပြောဆိုဆို ပေါင်းမိုးအောက်က ချောင်ကလေးတွင် ခပ်ကွေးကွေးလေး အိပ်လိုက်သည်။ ။ စိုးရိမ်ခြင်း၊ သောကကြီးစွာ ရောက်ခဲ့ခြင်း၊ လူရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းခဲ့ရခြင်းတို့ သည် အင်းခွေးကြီး၏ စောင့်ရှောက်မှု အောက်ဝယ် လုံခြုံစိတ်ချစွာရှိသဖြင့် တဒင်္ဂအတွင်း အိပ်ပျော်သွား လေသည်။ ။

အိပ်ပျော်ခြင်းသည် ခေတ္တခဏလေး သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။ ။ စိုးရိမ်သောက ဗျာပါဒတို့ သည် မြူမှုန်မျှ မတင်၊ ကင်းစင်ပပျောက်လျက် အေး

ချမ်းစွာ ရှိနေချေသည်။ ။

ရှစ်ခွင်တစ်ခုလုံး မဟူရာဝတ်ရုံကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ မိုးနတ်သားတို့၏ စည်တော်ယွန်း ကာ စစ်ခင်းသံကား သောသောညံ့လျက်။ ဓားလုံလက်နက်တို့၏ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် အရောင်လက်မှု တံလျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်သဖွယ် တန်ဆာဆင်လျက် ရှိချေသည်။

ကံဆိုးမ သွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာချေပြီထင်။ သဲသဲမဲမဲ ဇွဲနဲကြီးစွာ ရွာချလာသောမိုးဆီ ဥပက္ခာပြုလျက် သေလုမျောပါး ပြေးနေခဲ့ရသည်။

ရှူးရှူးရဲရဲ မောဟိုက်သံသည် မိုးည၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို အန်တုထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း အရိပ်မည်းကြီးက လိုက်လာစမြဲ။

ခြေလက်တို့ ပန်းကျကာ နွမ်းလျဖြေလျော့ခွေ အနားယူချင်လှပါပြီ။

ဇောချွေး၊ သောကမျက်ရည် စွန်းထေးနေသော သွေးစက်တို့ကို မိုးသီးမိုးပေါက်တို့က ဆေးကြော သုတ်သင်ပေးသဖြင့် တော်သေးသည်။

သို့သော် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းကာ ခြေလက်တို့ မသယ်နိုင်အောင် ဆင်းရဲကြီးစွာ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လာသည်။

။

မူးဝေကိုက်ခဲကာ လှုပ်မရအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ အာကာသ ဟ

င်းလင်းပြင်ကြီးထဲ ရောက်လုလုကို ဆောက်တည်ရာမရ။
အားကိုးတကြီး ဖမ်းဆွဲရန် ကြိုးစားရင်း အော်ဟစ်လိုက်သည် ။

"မေမေ .. မေမေ .."

"အား .."

ကြီးမားသော မိုးရေမိုးပေါက်ခဲကြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ပြိုဆင်းလာသည် ။

"အား .. မေမေ .. မေမေ"

ကြောက်လန့်တကြား တွန်းဖယ်ရင်း ရုန်းကန်ထရန် ကြိုးစားလိုက်သည် ။

"ဟေ့ .. ထစမ်း"

"ဗွမ်း .."

ရေလုံးအရှိန်က မျက်နှာပြင်ပေါ် ပြင်းထန်စွာ ကျလာသည် ။ ပြာဝေကျိန်းစပ်သွားသော မျက်လုံးကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားသည် ။ ခေါင်းထူနိုင်ရန် ကြိုးစားသည် ။

"အီ .. အီ .. အီ .."

"ဟေ့ကောင် .. ဂုဗ္ဗာန် ဖယ်စမ်း၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ မင်းမယားမို့လား"

ဘုရား .. ဘုရား။ တန်ခွာ လက်ရှိအနေအထားကို သတိရလာသည် ။ ပဲ့ချိတ်တစ်စင်း၏ ပေါင်းမိုးကလေးထဲဝယ် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည် ။ အင်းခွေးကြီးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားခဲ့ပြီး လုံခြုံစိတ်ချ မှုဖြင့် စိတ်တုံးတုံးချကာ အနားယူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာမှ ပိုင်ရှင်ပြန်ရောက် လာလေပြီ။

ရင့်သီးကြမ်းတမ်းခက်ထန်လွန်းသော စကားကြောင့် တန်ဒြာ သေချင်စိတ် ပေါက်သွား သည် ။

မူးဝေကိုက်ခဲနေသော ခေါင်းကို ထူရန် ကြိုးစားစဉ် နောက်တစ်ချီ ရေလုံးအရှိန်ဖြင့် ပစ်လောင်း ခံလိုက်ရသောအခါ ...

"အား .. အမေ့"

တန်ဒြာ ခေါင်းလည်ထွက်သွားပြီး မျက်လုံးမီးတောက်ကာ အာကာသဟင်းလင်းပြင်ဆီ ဆောက်တည်ရာမရ လွင့်ပါးသွားလေပြီ။ နောက်ဆုံး အသံတစ်ခုတော့ ကြားလိုက်ရသည် ။

"တောက် ..."

သူ ဒေါသတကြီး ရေပုံးကို ပစ်ချလိုက်သည် ။ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်
တော့သော မိန်းမကို ကြည့်ကာ စိတ်တိုလာသည် ။

"ဟေ့ မိန်းမ .. ထစမ်း၊ မူရာမာယာ လာမများ နဲ့ "

သူ့အပြောသည် တစ်ဖက်သတ် သက်သက်သာ ဖြစ်နေသည် ။ မိန်းမ
က လှုပ်ရှားမှု မရှိ။

"အီး .. အီး .. အီး"

ဂုမ္မာန်က မိန်းမကို နမ်းလိုက်၊ သူ့အား မော့ကြည့်ပြီး အမြီးလေး နဲ့
ကာနှင့် ... မလုပ်ပါနဲ့ သခင်ရယ်၊ သနားပါတယ်၊ သူ့ခမျာ မိန်းမသားပါ
ဟု တောင်းပန်နေသယောင်ယောင် ရှိနေ၏။

"နင် ဘာသိလို့ လဲ ဂုမ္မာန်၊ အဲဒီ မိန်းမသားတွေဟာ ယောက်ျားတွေ
ရဲ့ ဘဝကို ပျက်ပြားအောင် အလုပ်တတ်ဆုံး မိစ္ဆာတွေပဲ"

ရုတ်တရက် သူ ဘာဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိသေး။ ဒေါသစိတ်သည် မှန်
ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့တတ်။

ဒေါသမြားဦးသည် ငြိမ်သက်နေသော မိန်းမကို ပါးလျက်နားလျက်
လုပ်နေသော ဂုမ္မာန် အပေါ် လှည့်သွားသည် ။

"ဂုမ္မာန် "

ဂုမ္မာန်က ဂုန်းခနဲ ထလိုက်သော သူ့ကို ထိတ်လန့်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ ။

"လာစမ်း .."

မဝံ့မရဲ သူ့အပါးသို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ကပ်လာသည်။ ။

"တောက် .. နင် အသုံးမကျလို့ ၊ တာဝန်မကျေလို့ ဖောင်ပေါ် လူရောက်လာတာပေါ့၊ သွား .. မနေနဲ့ တော့"

ဘယ်ခြေဖြင့် ကျုံးကန်လိုက်သည်။ ။

"ဂိန် .. ဂိန် .."

"ဆင်းနေခဲ့တော့ .. နင့်လို တာဝန်မကျေတဲ့ ကောင်ကို ငါ ဆက်မမွေးနိုင်ဘူး၊ အမေကျော် ဒွေးတော် လွမ်းတဲ့ ကောင် သစ္စာမဲ့တဲ့ ကောင် .."

အဆက်မပြတ် ကန်ကြောက်ပြီး လှေပေါ်မှ ကန်ချလိုက်သည်။ ။

"ဂိန် .. ဂိန် .. ဂိန် .."

"ဗွမ်း .."

ဂုမ္မာန် ရေထဲ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေသည်။ ။ ရေကူးတတ်သည်။ ။ သူ လှည့်မကြည့်ဘဲ သိနေသည်။ ။ ဂုမ္မာန်သည် ပဲ့ချိတ် နောက်မြီးမှာ ခိုတွဲပြီး လိုက်ပါလာတော့မည်ဟု။ ။

ဂုမ္မာန် ကိစ္စကို ရှင်းပြီးလျှင် ဟိုမိန်းမ ကိစ္စကို ရှင်းရဦးမည်။ ။ ခွေခွေကလေး လဲနေသော မိန်းမထံ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ။

ထို့ခနဲ တံတွေး, ထွေးလိုက်ပြီး တက် တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။ ။

"တောက် ..."

သည် မိန်းမကို သူ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။ ရှုပ်ပါတယ်၊ ရေထဲပစ်ချလိုက်တာပဲ အေးမည်။ ဤ ခရီးလမ်း မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် သူ လှေတစ်စင်းအမှ အပ ဘာမှ မရှိ။ လူသားရယ်လို့ လည်း သူတစ်ယောက်တည်း။

စဉ်းစားနေရသည် မှာ ကြာသည် ။ ချက်ချင်း အကောင်အထည် ဖော်လိုက်မည်။

သူ မိန်းမနား ကပ်သွားသည် ။ သေနေပြီလား။ အနည်းငယ်မှ မလှုပ်မရှား ရှိနေသည် ။

"ဟေ့ .."

အသားကို ထိရမှာ ရွံရှာသဲ့သို့ ရှိသဖြင့် အနားရှိသော သားရေဈာက င်ကြီးဖြင့် ရိုက်ပုတ် နှိုးလိုက်သည် ။

"ဟေ့ .. ထစမ်း၊ မသေသေးဘူး မဟုတ်လား ... ထစမ်း"

လှုပ်ရှားမှုက ရရှိမလာသေး။

"သေနေပြီလား"

ဝှမ်းစလေး ဆေးဘူးမှ နှိုက်ယူကာ သူမနှာခေါင်းရှေ့ ထားကြည့်သည် ။ လှုပ်ရှားနေသည် ။

"တောက် .. သေနေရင်လည်း ကောင်းသား၊ တစ်ခါတည်း ရေထဲ ပစ်ချလိုက်ရုံပဲ"

ခုတော့ မသေမရှင် မိန်းမကို သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် မုဆိုးထိုင် ထိုင်ချ လိုက်သည် ။

အကြည့်က မိန်းမဆီ ရောက်သွားပြန်သည် ။ သွေးမရှိသလို

ဖြူလျော်နေသော မျက်နှာက ထူးထူးကဲကဲ ရှိသည် ။ နက်မှောင်ကော့ပုံ
နေသော စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး၊ စင်းကျနေသော မျက်တောင်မွှေး၊ နက်
နက်ရှိုင်းရှိုင်းရှည်ရှည် ပေါ်လွင်နေသော နှာတံစင်းစင်း၊ အပေါ်အောက်
ညီကာ ငုံဖူးနေသော နှင်းဆီဖူး နှုတ်ခမ်းလေး။

"ဟူး ..."

သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။ လှတော့ အတော်လှသည့် မိန်းမ။ အဲသည်
လို လှသည့် မိန်းမတွေက ပဲ ယောက်ျားတွေကို အများ ဆုံး နှားလုပ်တ
တ်ကြသည် ။

ရှုပ်ပါတယ်။ သနားစရာ မလိုတော့ မိန်းမကို သူ ဘာငဲ့စရာ လိုသန
ည်း။

ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည် ။ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နှင့် ပွေ့ချီလိုက်သည် ။

ပူချစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်က တုန်တုန်ယင်ယင် လေးနှင့် သူ့လက်ထဲ
ဝယ် စွေ့ခနဲ ပါလာသည် ။

ဖျားနေပြီ။ သည် မိန်းမ ဖျားနေပြီဟု သူသိလိုက်သည် ။

ဝေခွဲမရသော စိတ်ဖြင့် ပွေ့ချီထားပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်ချာ
ချာ ရပ်နေမိသည် ။ စိတ်ရိုင်းကတော့ ဤမိန်းမကို ရေထဲပစ်ချရန် ရည်
ရွယ်လိုက်သည် ။

သို့သော် ပင်ကိုမသိစိတ်က လူတစ်ယောက်အသက်ကို ဖက်ရွက်က
လေးလို ခြေလောက် အောင် သူ မပြုရက်။

"ဝုတ် .. ဝုတ်"

ဂုမ္မာန်က လှေပေါ် ရောက် လာပြီး သူ့ခြေထောက်ကို ခေါင်းနှင့် တိုး

ဝှေ့ကာ တောင်းပန်သည်။ ။

"မလုပ်ပါနဲ့ သခင်ရယ်၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ဒုက္ခသည် လေးနဲ့ တူပါတယ် သခင် .. မလုပ်ပါနဲ့ "ဟူ၍ လူစကားသာပြောတတ်လျှင် ပြောပေလိမ့်မည်။

သူ ဂရုမစိုက်။ ဤမိန်းမကို ချီလျက် လှေဦးထိပ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

လှေဦးထိပ်မှာ ရပ်နေစဉ် ...

"အင်း ... အင်း ... အင်း .. မေ .. မေမေ .. မေမေ"

ညည်းညူသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ အနွေးဓာတ်က သူမကို ကူးစက်သွားသည် ထင်ပါသည်။ ။ ဤမိန်းမ သတိ လည် လာသည်။ ။

"မေမေ ... မေမေ"

သူ့ရင်တွင်း ပဲ့တင်ထိပ် မြည်ဟည်းဝင်ရောက်လာသည်။ ။

"မေမေ ..."

"တောက် .."

"ဝုန်း .."

သူ့စိတ်ရိုင်းသည် ချွန်းအုပ်၍ မရတော့။ ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ။

"ဝုတ် ... ဝုတ်"

ဂုမ္မာန်သည် ရေထဲ ခုန်ဆင်းကာ ထိုမိန်းမကို ဆယ်ယူရန်ကြိုးစားသည်။ ။

ရေထဲသို့ ခဲလုံးတစ်လုံး ပစ်ချလိုက်သလို မြုပ်သွားသော အရာကို ကြည့်ရင်း သူ့ရင်၌ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ရေက မြစ်လယ်မဟုတ်သဖြင့် သိပ်မနက်။ သူမ မြုပ်သွားသည်။ ။ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေ ရသည်။ ။ ဂုမ္မာန်က သူမဆံပင်ကို ကိုက်ချီပြီး ဆွဲတင်ရန်ကြိုးစားသည်။ ။

ဂုမ္မာန်သည် တိရစ္ဆာန်။ သူသည် လူသား။ အိပ်စား ကာမကိုသာ သိသော တိရစ္ဆာန်တောင် အကြင်နာသနားဖြင့် လူသားတစ်ဦးအသက်ကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ။

အသိဉာဏ်ရှိသည် ဆိုသော လူသားက လူသားအသက်ကို ဖက်ရွက်ကလေးလို ခြွေရန် ကြိုးစားနေပါလား။

သူဟာ ဂုမ္မာန်လောက်ပင် အသိတရား အကြင်နာတရား မရှိပါလား။

အကြင်နာတရား ရှိစရာကော ကောင်းပါသလား။ မိန်းမကို ကယ်တင်ခြင်းသည် မြွေပွေး ခါးပိုက် ပိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

ဂုမ္မာန် အင်အားနှင့် မိန်းမအင်အား မျှဟန်မတူ။ အနည်းငယ် ပေါ်လာလိုက် ပြန်မြုပ်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ။ သူ ကြည့်မရတော့။

"တောက် ... တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ မိန်းမတွေ"

သူ ဂုန်းခနဲ ရေထဲ ဆင်းလိုက်သည်။ ။ လွယ်လင့်တကူပင် သူ ဆယ်ယူလိုက်သည်။ ။

အလန့်တကြား ဖက်တွယ်လာသော လက်များက သူ့လက်ကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့လာသည်။ ။ ကသိကအောက် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

လှေပေါ်ရောက်သည် နှင့် ပစ်ချလိုက်သည်။ ။ ရေများ ထိုးအန်သည်

ကို တွေ့သည်။ သူ ကျောခိုင်း လိုက်သည်။ အဝတ်လဲလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မှောက်ခုံကလေး ငြိမ်သက် နေသည်။ ပြန်လည်မေ့မြောသွားပြန်ပြီထင် ပါသည်။

အံ့ဩစရာ ကောင်းသည် က ဂုဗ္ဗာန် စောင်တစ်ထည် ဆွဲထုတ်ကာ သူမကို ဖုံးအုပ်ပေးရန် ကြိုးစားသည်။

"ဂုဗ္ဗာန်"

သူ၏ ခက်ထန်သော အသံ ကြားတော့ ဂုဗ္ဗာန် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သို့သော် ဆက်လက်၍ စောင်ကို ဆွဲယူကာ သူမခြေဖျားလေးများ အထိ ဖုံးအုပ်ရန် ကြိုးစားဆဲ။

"ဟူး .."

မိန်းမရယ်လို့ မသိဘဲ ဒုက္ခရောက်သူတစ်ဦးကို ခေတ္တကူညီလိုက်တာ လူဆန်တဲ့ ဝတ္တရား တစ်ခုပေ။

သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချကာ သူမကို ပြန်လည်ပွေ့ချီပြီး ပေါင်းမိုးအောက် သွင်းခဲ့သည်။ မီးသွေး မီးဖိုလေး ဘေး၌ ချထားလိုက်သည်။ ဂုဗ္ဗာန်အ လိုကျ စောင်ပါ ခြုံပေးထားလိုက်သည်။

တော်ပြီ။ သည် လောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီ။ ရှင်လည်း သူမကံ၊ သေလည်း သူမကံပေ။

သူ အလုပ်ပျက်သည်။ လှော်တက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ...

"ဂုဗ္ဗာန် ... သွားမယ်၊ ကြိုးသွားဖြေ"

ဂုဗ္ဗာန်က ဆင်းပြီး ကမ်းပါးတွင် ချည်ထားသောကြိုးကို သွားဖြေသ

ည် ။

လှေကို ရေဆန်ကာ သူထွက်ခဲ့သည် ။ သူ့အကြည့်တို့ သည် ပေါင်းမိုး
အောက် မရောက်စေရန် သတိထားလိုက်သည် ။

မြို့ကို ပြန်ပြီး သက်ဆိုင်ရာကို အပ်နှံရန် စိတ်ကူးလိုက်သော်လည်း
လူတွေနှင့် အဆက်အဆံ မလုပ်ချင်သဖြင့် ခပ်တင်းတင်း နေခဲ့ကာမှ သ
ပွတ်အူကြီး ရေထဲ မျောပါလာသည့် ကိန်း ဆိုက်နေ လေပြီ။

သတိကောင်းစွာရပါက ပြန်လွှတ်လိုက်တော့မည်။ သို့တည်းမဟုတ်
အနီးစပ်ဆုံးရွာတစ်ရွာ၌ ချထားလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

ရေစီးနှင့် လှော်တက် ထိတွေ့သံလေးမှ အပ တစ်လောကလုံး တိတ်
ဆိတ်လျက်ရှိသည် ။

သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ မတိတ်ဆိတ်နိုင်။ ဒေါသစိတ်ဖြင့် စိတ်ထဲ စနိုးစ
နောင့်ဖြစ်နေသည် ။ ဘယ်က မိန်းမလာရှုပ်နေသနည်း။

ဘာလာလုပ်တာလဲ။

ဘာဖြစ်လာတာလဲ။

ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဖောင်ပေါ် ရောက်နေတာလဲ။

ဂုမ္မာန်က ဘာဖြစ်လို့ သည် မိန်းမကို လက်ခံထားရတာလဲ။ ကျားတ
စ်ကောင်လို ရဲရင့်ပြီး တောကောင်တွေကိုတောင်
လိုက်လံဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ပေးတတ်သော၊ သူ့ပစ္စည်းများကို လုံခြုံစွာ
စောင့်ရှောက်ပေးတတ်သော၊ အနားသိခွင့်ပင် မပေးတတ်သော ဂုမ္မာန်
သည် ဤမိန်းမနှင့် ကျမှ ကြည်ဖြူစွာ ကူညီနေခြင်းကို အံ့အားသင့်ရသ
ည် ။

အတွေးများ ဖြင့် အိမ်ပြန်ခရီးကို ခက်ရာခက်ဆစ် လှော်ခတ်ခဲ့ရသည်။ ။

ဆတ်ချို၊ ကျားသရေ၊ ပြောင်ချိုများကို ရောင်းချပြီး ဝယ်ခဲ့ရသော ရိက္ခာပစ္စည်းများကြားတွင် ခွေခွေကလေး လဲလျောင်းမိန်းမောနေသော မိန်းမထံ အမှတ်မထင် မျက်စိရောက်သွားသည်။ ။

သေတော့ မသေတန်ပါဘူး။

သေသွားလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေမည်။ ရေထဲ ပစ်ချထားခဲ့လိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ ။

ယခုတော့ ...။
